Краса української природи

Над гарячим степом високе небо та вогнисте літнє сонце. Розкішні квітки горять золотим вогнем. Десь недалеко садок, а в садку яблука, сливи, груші. А ще в садку дуже багато квітів. Саме це запам'ятав із дитинства поет Микола Вінграновський.

Рід поета ведеться від Дніпра-Славутича, від маленьких і великих річок, від садів у цвіту. Там коріння Миколи Вінграновського. Мабуть, тому кожний його вірш — це величальна пісня рідній землі, яка така багата й прекрасна.

А в тиші я питав: про що шумиш

Рясним садком, схилившись в чорнобривці?

Та хтось питає тихо: земле, спиш?

Уже спочила? Дай води з криниці!

Микола Вінграновський часто звертається до чистого джерела народної пісенної творчості. Звідти в «дитячих» творах поета місяць і сонце, ріка й поле, ластівка й лелека. Вони майже підвладні волі поета:

Грім жив у хмарі і згори

Він бачив, хто що хоче:

Налив грозою грім яри,

Умив озерам очі.

Грім, який є природним явищем, в одному з віршів — добрий дядько, який безкорисливо допомагає природі: напоїв яри, груші та сливи пообтрушував, щоб деревам стало легше. У творах Миколи Вінграновського природа виступає як олюднене буття. Поет вважає себе частинкою Всесвіту. Він дуже чутливий до змін у навколишньому середовищі. Це народжує дуже оригінальні метафори-пейзажі:

Над білим полем біле небо,

В гнізді сорочім сніг сидить.

Микола Вінграновський — один із поетів-мудреців, який пильно вдивляється в чарівну красу природи.

Йому дуже добре відомо, що прекрасні українські краєвиди — то є проява дужого й гармонійного Всесвіту.